

β) Διὰ μαγγανειῶν ἢ ἐπωδῶν ἀποδιώκω ἐπιβλαβές τι, οἷον ἀσθένειαν, ὄφεις, λύκους ἢ θῶας ἀπὸ τῶν ποιμνίων, μύρμηκας, ὄρνιθας ἢ ἐπιβλαβῆ πτηνὰ ἀπὸ τοῦ σίτου κττ. Ἄνδρ. Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) Σάμ.: *Λύκος ἀμποδεμένος* Ἡπ. || Ἐπωδ. *Ἀποδένω τὸν σπουργίτη, τὸν ἀρίτη, τὸν κοκκινοποδαρίτη Ζάκ.* **γ)** Ἀπατῶ Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. *ἀπογελῶ 2, γελῶ, κομπῶνω, ξεγελῶ, ρουμπῶνω.* **3)** Λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τὰ ζῷα, ἀποζευγνύω Ἡπ.: *Πάει ν' ἀπουδέσ' τὰ ζουντιανά.* Συνών. *ἀποζεῦω, ξεζεῦω.* **4)** Ἀποπερατῶ τὸ δέσιμον Ἡπ. Θεσσ. **5)** Ἀμτβ. ἐν τῷ γ'. ἐνικ. προσώπ. καθίσταται τι διὰ συνεχοῦς βρασμοῦ πηκτόν, πηγνύται, συνήθως ἐπὶ γλυκυσμάτων Σῦρ.: *Ἀποδένει τὸ λουκούμι.* Συνών. *δένω.*

ἀποδεξίμι τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδεξιμαῖος. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ.

Ὑποδοχή.

ἀποδέξιμο τό, Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέχομαι. Τύπ. ἀποδέξιμον παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ δεχθῇ τίς τινα, ἐπὶ εὐχῆς. Συνών. *δέξιμο.*

ἀποδέξιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποδέξις Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *δεξιός.*

Ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος. Συνών. *ἀδέξιος (I) 2, ἀτζαμής, ἀντίθ. ἐπιδέξιος.*

ἀποδερματιάζω Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *δερματιάζω.*

Ἀποπερατῶ τὴν τοποθέτησιν τοῦ τυροῦ ἐντὸς τοῦ ἀσκοῦ, ἀποτελειῶνω τὸ *δερμάτιασμα.*

ἀποδερμάτιασμα τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδερματιάζω.

Ἡ ἀποπεράτωσις τῆς τοποθετήσεως τοῦ τυροῦ ἐντὸς τοῦ ἀσκοῦ.

ἀποδερμωνίδι τό, ἀμάρτ. ἀποδριμωνίδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποδριμώνιδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδερμωνίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., αἱ κατὰ τὸ κοσκίνισμα τῶν γεννημάτων ἐκβαλλόμεναι ἄχρηστοι οὐσίαι, σκύβαλα. Συνών. *ἀπογυρίδι 1, ἀποκοσκινίδι, κοσκινίδι.* Πβ. *ἀποδιαλέγι.*

ἀποδερμωνίζω ἀμάρτ. ἀπουδριμωνίζου Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *δερμωνίζω.*

Κοσκινίζω μὲ *δερμώνι* τὰ γεννήματα ἐκβάλλων τὰς ἀχρήστους οὐσίας, τὰ σκύβαλα: *Ἀπουδριμῶσ'σι τοῦ σ'τάρ'.*

ἀποδερμώνισμα τό, ἀμάρτ. ἀπουδριμώνισμα Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδερμωνίζω.

Ἡ διὰ τοῦ κοσκίνισματος ἀποβολὴ ἐκ τῶν γεννημάτων τῶν ἀχρήστων οὐσιῶν ἐνθ' ἂν.: *Ἐκαμα τ' ἀπουδριμώνισμα τοῦ σ'ταριού σήμιρα* Θράκ. || Ἄσμ.

Κι ἀπ' τ' ἀπουδριμωνίσματα κέρνα τὰ παλληκάρια Αἰν.

ἀποδέρνω Κρήτ. Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἀπουδέρνον Ἰμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀπαδέρνον Στερελλ. (Κεφαλόβρ.)

Τὸ μεσν. ἀποδέρνω.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

1) Δέρω πολὺ, ἀνηλεῶς Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Αὐτὸ τοῦ πιδὶ τ' ἀπόδειρι οὐ πατέρας του Μακεδ.* || Φρ. *Τὸ δ'ρα κι τ' ἀπόδ'ρα* (τὸ ἔδειρα μέχρι θανάτου) Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀχιλλ. 1308 (ἐκδ. Hesselring) «τριακοσίους ἀπέδειρεν ἄχρῃς ἂν ἐδιέβην».

2) Ἀμτβ. κουράζομαι, ἀποκάμνω Στερελλ. (Ἀρτοτ.): *Ἀπόδ'ρα νὰ γυρίζου τὰ πρόβατα. Τοῦ μ'λάρ' ἀπόδ'ρι.*

β) Βασανίζομαι, ταλαιπωροῦμαι Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): *Ἀπουδέρνον κι τίπουτα δὲ βγάνον* Αἰτωλ.

3) Τελειῶνω τὸ δάρσιμο Κρήτ.: *Ὅταν ὁ δεῖνα ἀπόδερεν τὸ δεῖνα, ἔτυχε καὶ περνοῦσα ἀποκειά.* **β)** Τελειῶνω τὸ ἀνατάραγμα γάλακτος κττ. Πελοπν. (Μαζαίικ.): *Ἀποδαρμένη μυζήθρα* (κατεσκευασμένη μετὰ τὴν ἀποβουτύρωσιν τοῦ γάλακτος). **4)** Κτυπῶ διὰ τῆς ράβδου ἐπὶ τῶν κλώνων διὰ νὰ πέσουν οἱ ἐπ' αὐτῶν καρποὶ Ἰμβρ.: *Ἀπουδέρνον α' γαρυδῆ - α' ἀμυγδαλῆ.* **5)** Ρίπτω τοὺς καρποὺς Ἰμβρ.: *Ἀπόδειρα τὰ καρύδια - τ' ἀμύγδαλα.*

ἀπόδεσι ἢ, ἀμάρτ. ἀμπόδεσι Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω.

Ἀπόδεμα, ὁ ἰδ.

ἀποδέσιμο τό, ἀμάρτ. ἀπουδέσ'μον Μακεδ. (Ἀρν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω.

Ἀπόδεμα, ὁ ἰδ.

ἀποδετής ὁ, ἀμάρτ. ἀμποδετής Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀμποδέστης Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδένω.

Ὁ διὰ μαγικῆς πράξεως καθιστῶν ἀδύνατον τὴν συνεύρεσιν τῶν νεονύμφων.

ἀπόδετος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) — ΚΧατζοπ. Ἀγάπ. 12 — Λεξ. Αἰν. ἀπόδιτους Θεσσ. Μακεδ. ἀπόδητος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ποδετός < ποδένω.

Ἀνυπόδητος ἐνθ' ἂν.: *Ἡμουνα ἀπόδετος καὶ μοῦ μῆ-κανε ἀγκάθια 'ς τὰ πόδια* Κορινθ. *Μὴν περπατῆς ἀπόδητη, βάλε τὴν πόδησί σου* Ρόδ. *Μὰ ἐκεῖνη ξέφυγε καὶ πηδῶντας ἀλαφρά, ἀπόδετη ὅπως ἦταν, ἔφτασεν ὡς τὸν ἀντικρινὸ τοῖχο* ΚΧατζοπ. ἐνθ' ἂν. Συνών. *ἀνυπόλυτος, ξυπόλυτος.*

ἀποδέυτερο ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πουδεύτιρον Θράκ. (Διδυμότ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀριθμ. *δεύτερος.*

Ἐκ δευτέρου, ἄλλην φορὰν: *Ἐλα 'πουδεύτιρον νὰ ζ' δώσου.*

ἀποδέχομαι Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. (Βιάνν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — ΝΠετμεζ. Ἀπλᾶ λόγια 39 ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 369 ἀποδέχομαι Κρήτ. (Βιάνν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ. ἀποέχομαι Κάρπ. ἀπουδέχομι Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. κ. ἀ.) ἀπαδέχνομαι Πελοπν. (Λακων.) 'ποδέχομαι Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Ρόδ. 'πουδέχομι Σάμ. 'πογέχομαι Ρόδ. Μετοχ. ἀποδεχάμενος Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀποδέχομαι.

1) Λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ἀποδέχομαι, δέχομαι Κρήτ. (Βιάνν.): *Ἥλεγέ δου λόγους καὶ το' ἀποδεχούδονε* **β)** Δέχομαι μετὰ τινος προσποιητῆς ἐπιφυλάξεως κάμνων νὰ ζῇα Ρόδ. **2)** Φιλικῶς δεξιῶμαι, δέχομαι κατ' οἶκον, ὑποδέχομαι Ἡπ. Ζάκ. Κέρκ. Κρήτ. (Βιάνν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. κ. ἀ.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Σάμ. κ. ἀ. — ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἂν. ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἂν.: *Ὁ δεῖνα μ' ἀποδέχτηκε καλὰ* Ἀρκαδ. *Ἐτρεξαν ὅλοι νὰ μᾶς ἀποδεχτοῦνε* ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἂν. || Φρ. *Τσ' ἀποδέχομι 'πά 'ς τοῦ κιφάλι μ' - 'πά 'ς τ' ἀφτιά μ'* (ἐπὶ ἐνοχλη-

